

Arrest

nr. 97 238 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, christen van Georgische origine te zijn en afkomstig te zijn van Akhmeta.

U verklaart dat u en uw man sinds 1992 regelmatig werden lastig gevallen door de politie. Uw man had verschillende elektro-zaken en steunde met zijn grote financiële kapitaal de partizanen die in die tijd actief waren. Om de financiële steun aan de partizanen te boycotten werden u en uw man door allerlei smoesjes van de autoriteiten gedwongen om verschillende winkels te sluiten.

Uw man werd doorheen de jaren regelmatig gearresteerd en mishandeld. U werd ook onder druk gezet en eind 2004 werd u een eerste keer gearresteerd. U werd enkele uren vastgehouden en ondervraagd over de bezigheden van uw man. Wanneer u niet wou praten, werd u ermee bedreigd dat men u zou beschuldigen van landverraad. Doordat u afkomstig van Tusheti, wat dicht bij de Russische

grens ligt, konden de politiemannen dat namelijk doen. Uw man was die keer ook gearresteerd en hij werd pas 24 uur later vrijgelaten.

Gedurende de volgende vier jaren werd u opnieuw onder druk gezet en werd uw man een tiental keer opgepakt. In de zomer van 2008 werd u dan een tweede keer opgepakt en begin 2009 werd u een derde keer gearresteerd. Enkele dagen na uw derde arrestatie werd u ook door de ordediensten meegenomen, deze keer niet naar het politiebureau, maar naar een buitenwijk van de stad. Op 11 oktober 2009 werd u van op de markt in een auto meegenomen naar het bos waar u werd ondervraagd, aan een boom werd vastgebonden en achtergelaten.

Een goeie kennis van u, I. T. (...), die vice-procureur van Gldani was, kwam u losmaken en raadde u aan om niet terug naar huis te gaan. U stelde voor dat hij u naar uw nicht in Batumi zou brengen waar u ongeveer twee weken hebt verbleven. Begin november 2009 bent u dan naar Oekraïne gereisd en van daaruit bent u een maand later per bus naar België gekomen. Op 9 december 2009 bent u hier aangekomen en op 10 december 2009 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Sinds een drietal maanden eerder was uw man gevlucht naar de bergregio van Svaneti waar hij kon verblijven bij een bevriend gezin. Momenteel is uw man terug in Tbilisi en wachten jullie af wat de nieuwe ontwikkelingen in de Georgische politiek zullen betekenen voor jullie problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van uw diploma, een kopie van een attest van uw werk.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de autoriteiten. Al sinds de jaren '90 werden u en uw man regelmatig lastig gevallen door de ordediensten die duidelijk uit waren op jullie uitgebreide financiële middelen. Jullie werden onder druk gezet en af en toe gearresteerd. Op basis van uw verklaring dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging geloofwaardig te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat u in het totaal doorheen de jaren drie keer werd gearresteerd en twee keer gewoon werd meegenomen door de politie waarvan een keer naar het bos (CGVS p.14). Opvallend is echter dat u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 februari 2010 slechts melding maakte van één arrestatie en van een ander voorval waarbij u werd meegenomen door de ordediensten (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1). Als verklaring voor deze opvallende incoherentie, zei u dat de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders werd gesteld. Er werd volgens u namelijk enkel naar recente aanhoudingen werd gevraagd (CGVS p.15). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u dan slechts vertelde over een arrestatie in 2004, die volgens uw verklaringen de eerste arrestatie zou zijn en niet de meest recente, verklaarde u dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd wanneer uw aanhoudingen waren begonnen (CGVS p.15). Dat u echter twee verschillende verklaringen geeft voor bovenstaande ernstige tekortkomingen in uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal niet aanvaard. Hierdoor wordt ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen.

Daarnaast werden, met betrekking tot de ene arrestatie waarover u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken had, eveneens enkele ernstige tegenstrijdigheden opgemerkt. Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk dat u een eerste keer werd gearresteerd eind 2004 (CGVS p.14). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u het echter over een arrestatie die al in februari 2004 plaatsvond (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1). Wanneer u hiermee mee werd geconfronteerd, verklaarde u dat u zich misschien van maand had vergist, maar dat het toch ook al lang geleden is, wanneer deze arrestatie is gebeurd (CGVS p.16). Omdat u echter tot tweemaal toe expliciet verklaarde dat uw eerste arrestatie voor nieuwjaar plaatsvond, wordt deze uitleg niet aanvaard. Een tweede tegenstrijdigheid hieromtrent werd vastgesteld met betrekking tot het moment waarop u zou zijn meegenomen door de autoriteiten op het moment van uw eerste arrestatie. U verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal dat u na de middag werd opgepakt, toen u van uw werk kwam (CGVS p.14), terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat een bijzondere brigade 's nachts uw huis binnenviel en u en uw man vervolgens werden meegenomen (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u heel gestresseerd was die dag, omdat de directeur van uw werk de dag ervoor werd gedood (CGVS p.16). Er moet echter op worden gewezen dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook melding maakte van de moord op de directeur van uw werk, M.T. (...), maar toen vertelde u dat u drie weken voor het interview bij de DVZ over deze moord had vernomen (DVZ Vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien uw verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid eveneens tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen wordt deze dus niet aanvaard en blijft de vastgestelde incoherentie overeind. Ook in verband met de duur van de arrestatie legde u

geen eenduidige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat u 24 uur lang werd vastgehouden (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl u bij het Commissariaat-generaal vertelde dat u slechts vier à vijf uur was vastgehouden (CGVS p.14). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Opnieuw werd u dus hierop gewezen, maar opnieuw slaagde u er niet in om de tegenstrijdigheid omver te werpen. U verklaarde namelijk dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken over uw man had, toen u het had over een gevangenschap van 24 uur (CGVS p.16). Dit is niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven. Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden u na afloop van het interview immers voorgelezen, waarna u zich hiermee akkoord verplaatste door het plaatsen van uw handtekening. Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u zowel over het aantal arrestaties dat u zou hebben meegemaakt tegenstrijdige verklaringen aflegde als over de omstandigheden van de, volgens u, eerste arrestatie, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Verder had u het over een voorval dat plaatsvond op 11 oktober 2009, waarover u verklaart dat dit de doorslaggevende gebeurtenis was voor uw vertrek naar België. U verklaarde dat u door mannen van op de markt werd meegenomen naar een bos aan de rand van Tbilisi. Daar werd u brutaal ondervraagd, vastgebonden aan een boom en achtergelaten. Uiteindelijk is uw vriend I.T. (...) u komen bevrijden. Opnieuw werd echter een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld met uw aanvankelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo had u immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u, nadat u was bevrijd, naar een kennis van uw man bent gegaan omdat u niet meer naar huis durfde (DVZ Vragenlijst, vraag 3.1). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u niet naar een kennis van uw man ging, maar naar uw nichtje in Batumi (CGVS p. 18). Opnieuw kon u echter geen sluitende verklaringen geven voor deze anomalie. U verklaarde immers enkel dat u dat niet kan gezegd hebben, dat dat uitgesloten is (CGVS p.18). Opnieuw moet dus worden benadrukt dat u zich akkoord verklaarde met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken door uw handtekening te plaatsen nadat uw verklaringen u werden voorgelezen. Er wordt dus verder afbreuk gedaan aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande inconsistenties handelen over kernelementen van uw asielrelaas, namelijk het aantal keer dat u door de politie werd meegenomen en de eigenlijke omstandigheden tijdens deze arrestaties. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om gedurende de volledige asielprocedure coherente en gelijklopende verklaringen af te leggen, wat bij u niet het geval is.

Voorts moet erop gewezen worden dat u opmerkelijke verklaringen aflegde over de situatie van uw man. U verklaarde namelijk meermaals dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man en dat zijn problemen volgens u nog erger zijn dan de uwe (CGVS p.4, 18). Dat uw man echter gedurende al die jaren nooit een poging heeft ondernomen om zelf te vluchten, is niet aannemelijk. U verklaart dat uw man tot tweemaal toe een visum heeft kunnen krijgen voor het buitenland, maar nooit is hij vertrokken. Uw man had namelijk altijd hoop dat de problemen zouden kunnen worden geregeld (CGVS p.19,20). Dat uw man echter nooit inspanningen heeft gedaan om zijn land te verlaten en dat hij zich bovendien recent in het openbaar in Tbilisi heeft vertoond om te gaan stemmen (CGVS p.5), vormt een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw problemen. Het is immers niet geloofwaardig dat het voor u noodzakelijk zou zijn geweest om uw land te verlaten en voor uw man niet, terwijl hij volgens uw verklaringen wel ernstigere problemen zou hebben gehad dan u.

Vervolgens dient te worden aangehaald dat ook de reisroute zoals die door u werd verklaard niet overtuigend is. U verklaarde dat u vanuit Oekraïne via Polen en Duitsland naar België bent gereisd in een bus. U had een reispaspoort, maar u weet niet welke naam daarin stond, want u hebt het zelf nooit in uw handen gehad en u hebt het nooit persoonlijk moeten tonen (CGVS p.10,11). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het is achtergebleven bij uw smokkelaar (CGVS p.10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis van Georgië naar België is zwaarwichtig en tast de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en de kopieën van uw diploma en een verklaring dat u van 13 juni 2006 tot 12 juli 2010 bij Aversi-Geopharm hebt gewerkt, bevatten

immers enkel persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw beroep, wat door mij niet wordt betwist.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij herhaalt op uitgebreide wijze haar asielproblemen en meent dat zij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend. Betreft de diverse door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen, uit verzoekende partij verschillende punten van kritiek op de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en op de manier waarop de bestreden beslissing is opgesteld. Zo zou verwerende partij tijdens het gehoor meer hebben gedaan dan geluisterd naar haar verklaringen. Door zeer gerichte vragen te stellen, is

verwerende partij haar wettelijke opdracht voorbijgegaan en heeft zij van het gehoor een verhoor gemaakt tijdens hetwelk de dossierbehandelaar heeft gepoogd om haar “*vast te rijden*”, zo stelt verzoekende partij. Ten tweede laakt verzoekende partij het feit dat zij gedurende vier uur werd ondervraagd door verwerende partij, en dat die zich vervolgens beperkt heeft tot het opsommen van een paar zogenaamde tegenstrijdigheden, die volgens haar geen enkele afbreuk doen aan de inhoud van haar vluchtverhaal. Ten derde werpt verzoekende partij op dat ook de ganse bestreden beslissing gesteld wordt in eenzelfde “*sfeer van vijandigheid*”, waarbij al haar verklaringen minutieus aan elkaar worden afgetoetst en iedere andere zinswending tegen haar wordt geïnterpreteerd. Verzoekende partij kaart aan dat een deel van haar verklaringen door verwerende partij volledig uit hun context worden gerukt en zij vraagt zich af waarom sommige tegenstrijdige verklaringen niet gewoon als vergissingen maar als fraude dienen te worden bestempeld.

Betreffende de specifieke vaststelling dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij op het Commissariaat-generaal heeft verteld, op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van één arrestatie en van een ander voorval waarbij zij werd meegenomen door de ordediensten, betoogt verzoekende partij dat zij er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op heeft gewezen dat er een verschil was in de vraagstelling tussen beide gehoren. Zij stipt aan dat zij op coherente wijze heeft aangegeven dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om alleen melding te maken van de meest recente gebeurtenissen en dat zij zich tot de essentie diende te beperken. Deze uitleg wordt volgens verzoekende partij door verwerende partij echter volledig van tafel geveegd. Verzoekende partij merkt in dit verband ook nog op dat haar verklaringen haar na afloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad nog werden voorgelezen, middels de tussenkomst van een tolk, maar “*dat dit geenszins raakt aan de door haar opgeworpen verschillen in de vraagstelling*”.

Verzoekende partij kaart verder aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal werd gehoord door tussenkomst van een tolk Georgisch, en dus niet rechtstreeks door de dossierbehandelaar, die bovendien nog de vrijheid behoudt om iedere zinswending te interpreteren. Zo is er volgens verzoekende partij geen sprake van enige discrepantie wanneer zij enerzijds stelt dat zij in de namiddag werd opgepakt na haar werk terwijl zij anderzijds heeft verklaard dat zij door een bijzondere brigade 's nachts werd meegenomen. Zij is de mening toegedaan dat verwerende partij hier zeer kort door de bocht gaat en meer dan drie jaar na de feiten in detail een beslissing neemt op grond van loutere details.

Verzoekende partij concludeert dat zij een coherent vluchtverhaal heeft verteld dat echter absoluut wordt geminimaliseerd door verwerende partij en dat zij twijfels heeft aangaande objectiviteit van verwerende partij.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van haar asielproblematiek niet dienstig is om afbreuk te doen aan de verschillende motieven uit de bestreden beslissing en dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, aangezien deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond.

Waar verzoekende partij verschillende malen weergeeft dat verwerende partij zich in haar beslissing zou hebben beperkt tot het opsommen van een aantal “zogenaamde” tegenstrijdigheden, wenst de Raad te benadrukken dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij er eveneens op wijst dat zij opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd over de situatie van haar man – verwerende partij stelt namelijk dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij noodzakelijkerwijze haar land is moeten ontvluchten, terwijl haar man gedurende al die jaren nooit een poging heeft ondernomen om zelf te vluchten, ondanks haar verklaringen dat zijn problemen veel ernstiger waren dan de hare – en dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar reis van Georgië naar België. De bewering van verzoekende partij gaat derhalve niet op.

Met betrekking tot het betoog dat verwerende partij tekort zou zijn geschoten in het vervullen van haar wettelijke opdracht door van het gehoor een verhoor te maken, waarbij de vraagstelling zo was dat zij verzoekende partij poogde vast te rijden in haar verklaringen en dat verzoekende partij gedurende vier uur werd ondervraagd door verwerende partij, doch dat die zich vervolgens beperkt heeft tot het opsommen van een paar zogenaamde tegenstrijdigheden, die volgens haar geen enkele afbreuk doen aan de inhoud van haar vluchtverhaal, wijst de Raad er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, echter mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag

op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Gelet op deze medewerkingsplicht, spreekt het voor zich dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ruim de kans werd geboden om haar asielrelaas uitvoerig uit de doeken te doen. De Raad wijst er tevens op dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens dit gehoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van de kandidaat-vluchteling. Het feit dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor van verzoekende partij meerdere relevante vragen heeft gesteld met betrekking tot de kern van haar relaas, kan logischerwijze niet aan verwerende partij worden verweten. Er dient overigens te worden opgemerkt dat verzoekende partij er tijdens dit gehoor op werd gewezen dat zij problemen of onduidelijkheden dient te melden en dat haar aan het einde werd gevraagd of zij al haar problemen had kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 3, p. 2 en 20). Het feit dat het gehoor zo gedetailleerd verloopt, is dan ook in haar eigen belang. Dat verwerende partij verzoekende partij tijdens het gehoor vragen zou hebben gesteld om tegenstrijdigheden uit te lokken, betreft duidelijk een blote bewering die door de Raad niet kan worden aanvaard. Evenzo beperkt verzoekende partij zich volgens de Raad tot het uiten van blote beweringen, waar zij oppert dat ook de ganse bestreden beslissing gesteld wordt in eenzelfde "sfeer van vijandigheid". Daar waar verzoekende partij eveneens stelt dat haar verklaringen in de bestreden beslissing minutieus aan elkaar worden afgetoetst en dat iedere andere zinswending tegen haar wordt geïnterpreteerd, dat een deel van haar verklaringen door verwerende partij volledig uit hun context worden gerukt en dat sommige tegenstrijdige verklaringen niet perse als fraude dienen te worden bestempeld, benadrukt de Raad dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden eenvoudigweg berusten op de verklaringen van verzoekende partij, waarvan een schriftelijke weerslag is terug te vinden in het administratief dossier (stukken 3 en 12). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij desbetreffend nalaat aan te duiden welke "zinswendingen" precies dan ten onrechte tegen haar werden geïnterpreteerd, welke verklaringen uit hun context zouden zijn gerukt en wat de juiste draagwijdte dan wel zou zijn van deze verklaringen en om welke vergissingen het dan zou gaan. Inzake haar verweer dat de "zogenaamde" tegenstrijdigheden hoe dan ook geen enkele afbreuk doen aan de inhoud van haar vluchtverhaal, constateert de Raad dat de verschillende tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangehaald allen betrekking hebben op de kern van haar relaas, met name het aantal keer dat zij door de politie werd meegenomen en de eigenlijke omstandigheden tijdens deze arrestaties. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat dergelijke vaststellingen geen afbreuk zouden kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Betreft de poging van verzoekende partij om haar tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal arrestaties/andere voorvallen waarbij zij werd meegenomen door de ordediensten goed te praten, verwijst de Raad voor de duidelijkheid naar hetgeen desbetreffend in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *"Als verklaring voor deze opvallende incoherentie, zei u dat de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders werd gesteld. Er werd volgens u namelijk enkel naar recente aanhoudingen werd gevraagd (CGVS p.15). Wanneer u vervolgens werd gevraagd waarom u dan slechts vertelde over een arrestatie in 2004, die volgens uw verklaringen de eerste arrestatie zou zijn en niet de meest recente, verklaarde u dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd wanneer uw aanhoudingen waren begonnen (CGVS p.15). Dat u echter twee verschillende verklaringen geeft voor bovenstaande ernstige tekortkomingen in uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal niet aanvaard. Hierdoor wordt ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen."* In de aangebrachte argumentatie wordt derhalve slechts een deel van de uitleg die verzoekende partij op het Commissariaat-generaal heeft gegeven ter vergoelijking van haar tegenstrijdige verklaringen benadrukt. Dergelijk verweer overtuigt dan ook niet.

Nopens de opmerking dat verzoekende partij zowel op de Dienst Vreemdelingenzake als op het Commissariaat-generaal gehoord werd via een Georgische tolk en dus niet rechtstreeks aan de interviewer antwoordde, wijst de Raad erop dat de verklaringen die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd haar aan het einde integraal werden voorgelezen in het Georgisch en dat zij deze verklaringen voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, p. 3). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en dat haar werd duidelijk gemaakt dat zij eventuele problemen diende te melden (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Bovendien kreeg verzoekende partij aan het einde van dit gehoor de kans om nog opmerkingen te maken, doch zij heeft nagelaten om enige opmerkingen te maken met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk, haarzelf en de dossierbehandelaar (administratief dossier, stuk 3, p. 20-21).

Het komt dan ook niet ernstig over dat verzoekende partij, na geconfronteerd te zijn met een weigeringsbeslissing, komt aandragen met het argument dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het gehoor. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift eveneens aan dat de dossierbehandelaar bovendien nog de vrijheid behoudt om iedere zinswending (in haar nadeel) te interpreteren, waarbij verzoekende partij onderstreept dat zij, in tegenstelling tot verwerende partij, geen tegenstrijdigheid ziet tussen haar verklaring dat zij in de namiddag werd opgepakt na haar werk enerzijds en haar verklaring dat zij door een bijzondere brigade 's nachts werd meegenomen anderzijds. De Raad merkt op dat verwerende partij dienaangaande eveneens heeft vastgesteld dat verzoekende partij ook al tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de dag waarop zij werd gearresteerd – verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit in februari 2004 plaatsvond, terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat zij eind 2004 werd gearresteerd – en dat haar uitleg dat deze gebeurtenis dateert van lang geleden niet kan worden aanvaard aangezien verzoekende partij tot tweemaal toe expliciet verklaarde dat haar eerste arrestatie voor Nieuwjaar plaatsvond, en dat verzoekende partij, wanneer zij werd geconfronteerd met de eerst vermelde tegenstrijdigheid, stelde dat zij heel gestresseerd was die dag, omdat de directeur van haar werk de dag ervoor werd gedood, wat op zich ook al tegenstrijdig is met hetgeen zij op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde, namelijk dat zij pas drie weken voor dat interview over deze moord had vernomen. Gelet op het hoge aantal discrepanties dat kan worden vastgesteld met betrekking tot haar verklaringen over de ene arrestatie waarover zij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken had – wat dan ook weer tegenstrijdig is met haar achteraf gedane verklaringen dat zij drie keer werd gearresteerd – stelt de Raad vast dat er dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenis. Bovendien ziet de Raad niet in hoe de verklaring dat zij in de namiddag werd opgepakt na haar werk enerzijds en haar verklaring dat zij door een bijzondere brigade 's nachts werd meegenomen anderzijds, enigszins met elkaar kunnen worden verzoend.

De Raad besluit dat verzoekende partij niet aantoont dat verwerende partij niet correct te werk is gegaan bij het organiseren van het gehoor en bij het opstellen van haar beslissing en dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest bij het behandelen van haar asielaanvraag. De Raad merkt in dit verband op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal trouwens geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die wordt genomen, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest. Verzoekende partij slaagt er bijgevolg/evenmin in om afbreuk te doen aan de vele flagrante tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld.

2.2.4.1. Verzoekende partij stipt in haar verzoekschrift aan dat zij afkomstig is van een zeer welstellende familie die omwille van haar sympathieën en financiële steun aan de oppositie alles is kwijtgeraakt met als gevolg dat zij en haar echtgenoot dienden onder te duiken, dat uit de rapporten van Amnesty International blijkt dat intimidaties en machtsmisbruik ook in de aanloop van de verkiezingen van 1 oktober 2012 welig tierden, dat er in Georgië thans een machtsstrijd aan de gang is tussen de twee politieke strekkingen en dat zij in deze broeierige politiek instabiele situatie enerzijds niets liever wil dan terugkeren naar Georgië doch dat zij vast dient te stellen dat, zolang er politieke instabiliteit heerst, haar leven en veiligheid er niet kunnen worden gegarandeerd. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 1) eveneens een rapport toe van Amnesty International, waaruit blijkt dat er in de Georgische republiek nog altijd een cultuur bestaat van terreur en intimidaties van politieke tegenstrevers.

Verzoekende partij betoogt vervolgens dat haar vluchtrelaas dient te worden gekaderd binnen deze politieke toestand in Georgië. Verwerende partij laat volgens haar echter na om de feiten *an sich*, de toestand in Georgië, te bespreken. Er wordt in de bestreden beslissing zelfs niet aangegeven dat er een probleem zou bestaan in Georgië, verwerende partij beperkt zich enkel tot de motivering dat haar relaas van de kaart moet worden geveegd omdat zij een aantal tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Deze gevolgtrekkingen hebben volgens verzoekende partij niets te maken met haar asielrelaas. Zij stelt ook nog dat deze motivering nergens wordt gestoffeerd aan de hand van stukken in het administratief dossier, wel integendeel wordt tegengesproken door de stukken die zij neerlegt.

2.2.4.2. Betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij zich in haar beslissing beperkt tot de motivering dat haar relaas van de kaart moet worden geveegd omdat zij een aantal tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in punt 2.2.3.2.

Betreft de opmerkingen dat de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing niets te maken hebben met haar asielrelaas, dat verwerende partij haar vluchtrelaas had moeten kaderen binnen de politieke

toestand in Georgië, die zij kan staven middels een rapport van Amnesty International, doch dat verwerende partij deze problematiek totaal achterwege heeft gelaten in haar beslissing, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat een vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. *In casu* werd vastgesteld dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij – namelijk dat zij en haar echtgenoot, die met zijn groot financiële kapitaal de partizanen steunde die in die tijd actief waren, sinds de jaren negentig regelmatig werden lastiggevallen door de ordediensten, die duidelijk uit waren op hun financiële middelen – geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij slaagt er middels het in haar verzoekschrift uiteengezette betoog niet in om de geloofwaardigheid van haar asielaas te herstellen (zie *supra*). De verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst, meer in het bijzonder het feit dat in de Georgische republiek nog altijd een cultuur bestaat van terreur en intimidaties van politieke tegenstrevers en dat personen die sympathie vertonen voor de oppositie in Georgië mogelijk blootstaan aan vervolging, doet dan ook niet ter zake.

2.2.5. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij, in geval van terugleiding naar Georgië, zal worden onderworpen aan een nauwkeurig en diepgaand onderzoek om te polsen naar de redenen waarom zij Georgië verlaten heeft en waarom zij zich vluchteling heeft verklaard in West-Europa, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij niet kan hardmaken aan de hand van objectieve informatie.

2.2.6. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal geen standpunt inneemt aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het argument dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont middels een recent rapport van Amnesty International over intimidaties en machtsmisbruik in de aanloop naar de verkiezingen van 1 oktober 2012 evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij nogmaals aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, omdat, zoals zij eerder al aankaarte, verwerende partij de rapporten van onder meer Amnesty International aangaande de problematiek in Georgië gewoon naast zich neerlegt met de eenvoudige en lapidaire opmerking dat er in Georgië niets aan de hand is omdat haar asielaas aangetast is door tegenstrijdigheden, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande *supra* reeds werd uiteengezet. Voorts benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te

leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT